XXVII. évf. 2. szám 2015. március-április

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

IMA-SÉTA
a városban

Liege:
Dicsőség
az emberek
megváltójának

Smikál György:
Beszámoló
az ima-konferenciáról

„Jézus feltámadása **megváltoztatta az első keresztények gondolkodását, a tulajdonhoz és egymáshoz való viszonyát.”** (K)

A győzelmes hit öröme

Az első keresztények úgy tapasztalták meg Jézus feltámadását, mint életük döntő eseményét. Az idő folyamata ketté vált számukra. Volt egy „addigi" életük és lett egy „attól kezdve" életük. Jézus feltámadása megváltoztatta gondolkodásukat, világszemléletüket és egymáshoz való viszonyukat. Felismerték, hogy az anyagi világ múlandó, ami helyet ad majd az örökkévalónak. Egymást testvérnek szólították, mert átadták a szívüket az Atya szeretetének. Ami 2000 évvel ezelőtt történt a római birodalom eldugott kis tartományában, az hatással van az egész világra. Néhány évtized múlva a római birodalom legtöbb városában konfrontálódtak az emberek Jézus feltámadásával: Vele vagy Ellene! Aki mellette döntött, az átrendezte az életét. Jézus tanítása lett az alap. Erre lehetett – mint kősziklára – építkezni. Aki ellene döntött, maradt az evilágiság zsákutcájában. A hatalomvágy, kapzsiság és élvezetvágy hullámain sodródott.

Ma is ugyanerről van szó! A föltámadt Jézus minden embernek felteszi a kérdést: Velem vagy Ellenem!? A döntés ma is hatással van a gondolkodásra és az egész életre. Meg kell fontolni, hogyan akarunk dönteni.

1. Keresztény testvériség

Az apostolok cselekedetei (4,32) azt írja, hogy Jézus feltámadásának fényében annyira értéktelenné vált a vagyon, hogy *„semmit sem tartottak meg saját tulajdonuknak"*. Egy igazi családban él az a szellemiség, hogy minden közössé válik. – A pogány gondolkodás kizárja a másikat a tulajdonból. Mert a cél a gazdagság és hatalom növelése. A megszerzett vagyont minden erővel védik a másik emberrel szemben. Ennek következménye az irigység, a versengés, a gyűlölet, a féltékenység. Ennek ára pedig a szorongás, félelem, feszültség.

A keresztény lelkület abban mutatkozik meg, hogy igyekszik megosztani mindenét a „testvér" szükséglete szerint. Ennek gyümölcse a jóság, az öröm, a szeretet és a béke. A feltámadt Jézus megkérdezi tőlünk: melyiket választod? Ha mellette döntesz, meg kell harcolnod az önzéssel, de ebben a harcban mindig számíthatsz Jézus segítségére.

2. Győzelmes hit

János apostol azt írja, hogy az a hit, amely belegyökeresedik a feltámadt Jézusba, *„legyőzi a világot"* (1Jn 5,4). Milyen győzelemről van itt szó? Az apostolok nagyon világosan látták, hogy a világban a harc a jó és a rossz között folyik. Minden rossz mögött a gonosz lélek (az ördög) működik. Mivel az ördög nem tudta megsemmisíteni Jézus megváltó művét, ezért minden erejével a Jézusban hívő emberek ellen fordult. Minden háború, minden gyűlölet, minden gyilkosság, minden bűn mögött felismerhető az ördög működése. Jézus kivívta a győzelmet kereszthalálával és feltámadásával és ezt a győzelmet nekünk akarja adni. Ezért írja János apostol: *„aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia, az győzi le a világot"* (1Jn 5,5) Mi hiszünk Jézus istenségében, ezért győzelmet aratunk a rossz felett. Le tudjuk győzni az ördög kísértéseit, és békében, szeretetben élhetünk! Ez megkívánja természetesen, hogy minden nap szoros kapcsolatban legyünk Urunkkal és Megváltónkkal!

3. Hit és tapasztalat

Az evangélium beszámol arról, hogy Tamás apostol – az emberi történelemben először – megérinti a föltámadt testet. Jézus visszajött a halálból, ezzel bizonyította istenségét. Az Ő feltámadt teste nem olyan volt, mint Lázáré (Jn 11,44), aki feltámasztása után néhány év múlva véglegesen meghalt. Jézus föltámadt teste az örökkévalóság üzenete: romolhatatlan, legyőzhetetlen, Isten dicsőségében ragyogó. Minden ember részesülhet ebben az ajándékban, ha Jézus közösségéhez tartozik. Amikor Tamás megérintette Jézus testét, minden bizonytalansága összeomlott. Bűnbánó szívvel borult le és azt mondta: *„Én Uram, én Istenem!"* Ugyanakkor ebben a hitvallásban van egy diadalmas öröm is! Ha ez az ember sorsa, hogy Jézus által beléphet Isten dicsőséges királyságába, akkor csodálatos dolog embernek lenni. Ennek fényében minden szenvedés semmiség, hiszen egyszer elmúlik és jön az örök, legyőzhetetlen élet Istennel. Ezt tanítja nekünk a HÚSVÉT. Áldott ünnepeket kíván…

Katona István főszerkesztő

Dicsőség az emberek Megváltójának

Jézus Krisztus mindig időszerű. Időszerű volt tegnap, az maradt ma is, az lesz holnap is, hiszen mindörökre Ő a világ ifjúsága, az a kovász, amely megkeleszti azt a tésztát, amelyből gyúrva vagyunk.

De mi, mai keresztények már régi, öreg keresztények vagyunk, azt akarom ezzel mondani, hogy olyan keresztények, akik hosszú kétezer év és a történelem örökösei vagyunk; olyan történelemé, amelynek folyamán bizonyára nagy erővel és szép teljesítménnyel dolgozott, hatott a kovász az emberek között. De a krisztusi jelenlét e kétezeréves termékenységével vallásunknak olyan külső fejlődése kapcsolatos, amely már a zsúfoltság benyomását kelti. Vajon nem döbbentek meg, amikor beléptek egy barokk templomba? Mennyi ott a kép, mennyi ott a szobor, mekkora ott annak az egységes hitnek a szétszóródása, amelynek pedig az Isten háza egyetlen oltárára kellene összpontosulnia! Vajon mindez nem egy másik zsúfoltságnak, nem egy másik, belsőbb szétszóródásnak a jelképe?

Ezért itt most arra vállalkozom, hogy hiteteket visszavezessem egy alapvető mozzanatra, egy oly lényeges meggyőződésre, melynek értelmet kell adnia egész életünknek: **A keresztény ember hitének alapja, lényege a Húsvét!**

Az Istenember, Jézus Krisztus Húsvétja

A Húsvét, Pascha szó, mint tudjátok – átkelést, átvonulást, haladást jelent. Ez a szó a keresztény hit kulcsszava. Az emberi élet dinamikus valóság, folytonos, végtelen keresés; az ember mindig megy valahová, valamerre, természetében rejlik, hogy menjen az öröm felé, hogy közeledjék az igazi élet forrásaihoz, hogy mindig igyekezzék átmenni – a fáradtságból a nyugalomba, a fájdalomból az örömbe, a halandóságból a halhatatlanságba, az éhségből a jóllakottságba, a szolgaságból a szabadságba. Mennyi emberi vágy, mennyi emberi álom öltött formát magának ily módon!

Nos Isten, az emberek barátja világosan meghatározta a haladásnak, örökös tovább vándorlásnak ezt a sóvárgását: „Barátaim – mondta nekünk –, életetek, amelynek én vagyok az alkotója, befejezetlen valóság, csak csíra; befejezést és teljességet akkor kap, ha felém haladtok, hozzám jöttök, ha a múló, haladó és ideiglenes világból az én örök és boldog életem felé törekedtek." Igen, a világ igazi fejlődése azt jelenti, hogy haladunk, megyünk, vándorlunk Isten állandósága, stabilitása felé. De hogyan történik mindez?

Isten ígéretet tett erre vonatkozólag; Isten hűen és hatalommal cselekedett; Jézus Krisztusban szolidárisnak jelentette ki magát az emberiséggel, hogy azt Maga felé vezesse haladásában, átkelésében az életen. Jézus Krisztus személyében Karácsony napján valóban az Örök Isten jutott el hozzánk valamennyiünkhöz, emberekhez; megszűnt egyedüllétünk! És Jézus Krisztus személyében Húsvét napján mindannyian megtettük átkelésünket Isten világába. Ahova az ember nem tudott elmenni egyedül, Isten megadta a hatalmat és képességet, hogy elmenjen, eljusson Jézus Krisztussal, a tökéletes szolgával és a feltámadottak Legelsőjével.

Ha ez igaz, akkor vajon nem a világ vágyódása és sóhajtozása kapta-e meg a reménységét, vajon nem az egész történelem találta-e meg útjának irányát és célját?

Krisztus Húsvétja és a mi sorsunk

Hitünk éppen annak, mint valós, reális ténynek a bebizonyításában áll, hogy Isten Jézus Krisztusban magához ragadta emberi létünk egészét, hogy azt átvigye az igaz öröm és az örök élet világába. Mi nem eszmékben hiszünk, hanem egy eseményben és Istennek az emberek között mindig ható, mindig jelenlevő, döntő tevékenységében, működésében.

Isten működése folytatódik. Jézus Krisztus elvégezte a maga „pasz-káját" – vonulását, átkelését, elvégezte mindörökre úgy, hogy odavonzzon ben-

nünket a maga sajátos légáramába és lehetővé tegye az egymásután következő emberi nemzedékeknek, hogy azok is megtehessék vonulásukat, átkelésüket Istenhez. **Ő** az emberek nagy Révésze; az a hely, ahol Ő mostantól fogva van, az emberek megnyugvásának, pihenésének a helye, s Neki van ereje és hatalma ahhoz, hogy örömujjongás közben elvezesse oda emberi testvérei közül azokat, akik bíznak Benne. Az ezzel az úttal kapcsolatos szenvedések és fáradalmak, az utolsó útszakasz haláltusája nem szűntek ugyan meg, de tudjuk, hova megyünk és vezetőnkre nyugodtan ráhagyatkozhatunk, hiszen Ő elsőként tette meg előttünk ezt az utat.

Húsvét dinamizmusában – átélve. Mostantól kezdve pedig ez az igaz keresztény számára a megkezdett örök élet.

Akarjátok tudni, hogy keresztények vagytok-e? Tekintsétek meg az életeteket és vizsgáljátok meg, hogy milyen boldogságról vallott felfogás jellemzi. Pusztán csak a földi sikertől ígért boldogság: a szépség, egészség, emberi dicsőség, szerelem, gazdagság, hatalom boldogsága? Vagy pedig abból az életerőből, vitalitásból fakadó boldogság, amelyet Isten ajánl fel és ad azoknak az embereknek, akik hajlandók belépni dicsősége egyetemes, univerzális tervébe Jézus Krisztus nyomán?

A keresztény zarándok földi életének sikerült volta abban áll, hogy az örökkévalóság gyümölcseit termi, amennyiben megteszi, elvégzi útját, „húsvéti vonulását" – Jézus Krisztussal; itt a földön sátor alatt lakik, de közben feszülten figyel útja végére, ahol majd olyan jól megalapozott lakótelep nyugalmas légkörében kap szállást, melynek Isten a tervezője és építője.

Húsvét a mindennapi életben

A Krisztusban való hit által helyet kaptatok a vonuló, haladó emberek karavánjában, részeseivé lettetek a mozgásban levő, menetelő Istenországnak; beléptetek a szent történelembe. És ez a tény mostantól fogva megváltoztatja egész életeteket. Az örök élet ugyanis nem jelent a mindennapi élettől különböző életet, hanem jelenti az életet a maga egész emberi valóságában, amely belülről átalakult; ugyanaz az emberi létezés, egzisztencia, csak más módon – a

Megtérni annyit jelent, mint **Isten szándékának/akaratának adni az elsőbbséget** a csupán emberi nézőpont fölött. Keresztény módon élni nem egyéb, mint napról napra ennek a megtérésnek – konverziónak –a logikája szerint élni.

Krisztus szabaddá tesz benneteket

Elsőbbségről beszéltem a fentiekben. Aki elsőbbséget mond, az már egyúttal lemondást is mond. Minden emberi eszmény eleve feltételezi az áldozatot. Mennyivel inkább feltételezi ezt akkor, amikor arról van szó, hogy életünket és halálunkat Krisztusra tegyük fel!

Ha Krisztussal akartok élni és belépni az ő országába, akkor oda az Önzés halála útján, a csupán földi boldogság illúzióinak meghalása által kell bejutnotok.

Ne féljetek tehát: Jézus Krisztus nem az emberi energiák elrablója; ő nem ellensége a ti emberi fejlődéseteknek. Épp ellenkezőleg, Krisztus jobban ismeri, mint ti, az ember teljes kibontakozásának a feltételeit, ő mindegyiktek számára az élet tanítója, a Szabadító; ha készek vagytok Mellette dönteni és ha hajlandók vagytok határozottan elkötelezni magatokat az ő nyomán való járásra, ő maga mondotta: *„Amikor felemeltetem a Földről, mindeneket magamhoz vonzók."*

Nézzük Jézus Krisztust, hogy egész életünk a hit által őrá irányuljon, mert hiszen csak **a hit által válik Krisztus húsvétja** valóban **a mienké**. E keresztény világosság húsvéti – paszkális – jelentést ad egész egzisztenciánknak, súlyos ügyeinknek és a kicsinyeknek. Nem járunk céltalanul, nem bolyongunk csak úgy vaktában, minthogy Révészünk, vezetőnk átment a halálon, hogy belépjen az Életbe egész testi létével; Ő megbízható, kipróbált vezető és ereje éppúgy kíséri utunkat, mint rendelkezései, parancsai. Az Oltáriszentség, az Eucharisztia a menetelők, a zarándokok tápláléka, és ennek ereje belénk hatol s ugyanakkor, amikor beveszi magát lelkünkbe, megszületik abban örök célunk utáni vágyódásunk.

Vajon epizódszerű, mellékes aktus lesz-e keresztény életünkben, hogy a Húsvét külső megünneplése helyett egyszer valóban megtegyük saját átkelésünket, zarándokutunkat – pászkánkat – Krisztushoz?

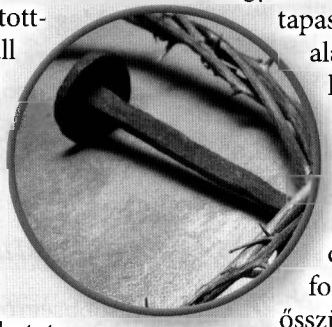
Hány olyan fiatal keresztény fiú és leány akad, akivel a húsvéti éjszaka ünnepe éppen a mi időnkben fedeztette fel a hit világának komoly és páratlan nagyságát. Ne hagyjátok elmúlni a Húsvétot meggondolatlanul! **Ne zárjátok be szíveteket** és ne torlaszoljátok el az utat **a szabad életre hívó szó előtt**, amelyet ez ünnep közeledtén Krisztus kiált ifjúságtok felé!

Hallgassátok meg inkább Izaiás prófétát: *„A fiatalok elcsigázódnak és kifáradnak, a fiatalok, fiúk és lányok ingadoznak. De azok, akik bíznak az Úrban, megújítják erőiket. A magasba repülnek, mint a sasok; futnak és nem fáradnak el egyáltalán. Menetelnek és nem fáradnak ki."* (Iz 40,30-31)

Liégé

A megosztottság mögött bűn van!

Egyházunk (...) teljesíti küldetését, amelyet maga az Üdvözítő bízott rá (Mt 5,9). Mindent megtesz azért, hogy az embereket megbékítse egymással, segítsen nekik leküzdeni az ellenségeskedés következményeit.

Minden szembenállás, megosztottság és gyűlölet mögött egy dolog áll – a bűn. Szent Jusztin szavai szerint ***a bűn „minden erejével Istentől és emberi mivoltától fosztja meg az embert."*** Jól láthatjuk, hogy időnként milyen pokolbeli állapotba kerülhet az ember, ha elveszíti a Teremtője által ráruházott méltóságát.

Az Egyház, Isten nevében, fáradhatatlanul hirdeti az embereknek az evangéliumot, és minden földre született embert arra hív, hogy higgyen és jobbá váljon. Olyan útra hív, amely felfelé vezet, amely az Isten keresésétől az Isten megismeréséhez, az Isten megismerésétől az Istennel való egyesüléshez, az Istennel való egyesüléstől az Istenhez való hasonlóságig vezet. Nagy Szent Atanáz, a 4. századi alexandriai egyházatya megrendítő szavakkal fejezte ki az Üdvözítő világba való eljövetelének célját: ***„Isten emberré lett, hogy az ember istenné válhasson."***

Nem a természete szerint, hanem az isteni kegyelem révén. Az Egyház sok évszázados tapasztalata tanúsítja, hogy valódi átalakulás, átistenülés az isteni kegyelem révén megy végbe, Isten és ember szabad együttműködése által. Mindez pedig csak erőfeszítés révén, a Teremtőnek fogadott engedelmesség által lehetséges, nem pedig a kísértő kígyó szavainak az elfogadásával, aki azzal kecsegtette az ősszülőket, hogy ha szakítanak a jó és a rossz tudás fájáról, azonnal „istenekké válnak" (Ter 3,5).

Mindazok, akik a hit szerint élnek, tudják, hogy éppen az Isten iránti hűség őrzi meg őket a gonosz tettektől és gondolatoktól, a hit buzdítja őket aszkézisre és erőfeszítésekre – Isten dicsőítésére és felebarátaik javára.

Kirill pátriárka

IMÁDSÁG

a háború első hónapjaiból, 1939-ből

Uram, én mindazok dacára, amik most történnek, hiszek, remélek Benned és szeretlek Téged!

Nem tudom tökéletesen felfogni véges elmémmel, hogy hogyan engedhetted szabadjára fölöttünk a gyűlöletet, az erőszakot és a könyörtelenséget… nem értem egészen – ugye megbocsájtasz nekem, ó Jóságos –, hogy miért kell annyi fiatal életnek véresen összecsuklania a gépfegyverek tüzében, hogy miért nem lehet majd oly sok viruló leány édesanya, feleség soha… hogy miért lesz majd ezer és ezer olyan gyermek, kinek lelkében az édesapa halvány emlék csupán… nem értem egészen mindezt és még sok mást sem… de azért hiszem, hogy Te vagy a Jóság, a Bölcsesség és az Irgalom.

És remélek Benned, én Uram! Remélem, hogy minden szenvedés véget ér egyszer, hogy igazságos haragod eszközeit csak addig használod, amíg nekünk szükségünk van rá, hogy általuk megtaláljunk Téged.

Bízom abban, hogy minden fájdalom csak arra lesz jó, hogy elmélyítse örömeinket, bízom, hogy a vadság hősiességet, a nélkülözés türelmet, az árvaság önálló, kemény jellemszilárdságot fakaszt.

Türelmesen várom, imádkozom, dolgozom, hogy akik nem hallották meg csendes, jóságos, hívó szavadat, akik nem akarták elhinni, hogy vagy… azok most kénytelenek legyenek porba hullani Előtted, ó végtelen Nagyság, ki a történelmi, társadalmi, politikai és kulturális élet törvényeinek félelmes Irányítója vagy!

És mindenekfölött szeretlek Téged!

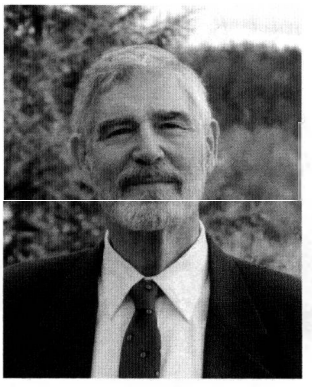
Szeretlek, nemcsak a betlehemi jászol kedvességében, nemcsak a tábor-hegyi megdicsőülés nagyságában, hanem a Golgota megcsúfoltságában is… szeretlek akkor is, amikor végig sújtasz rajtunk…, amikor megengeded, hogy felkavarodjanak a bűnök félelmes fenékhullámai. Szeretlek, mert felismerem mindezek mögött segíteni akaró, mindent jóra fordító, végtelen szeretetedet.

S ha megtörténnék, hogy meginognék, ha megfeledkezve Rólad zúgolódnék a szenvedésben… ne halld meg ezt…, mindig juttasd eszembe ezt a mai hitvallásomat, amellyel egyszer s mindenkorra belevetem magam behunyt szemmel a Te karjaidba, ó végtelen szeretet.

Ámen.

Bosnyák Kata

Élet-halál harc folyik az erkölcsi relativizmus diktatúrája ellen

Michael O'Brian

„Aki az élet evangéliumát hirdeti, előbb-utóbb szembekerül a láthatatlan ellenséggel, a sátánnal. A világban élet-halál harc folyik az erkölcsi relativizmus diktatúrája ellen. Akikkel csak beszéltem, mindannyian úgy érzékelik, hogy valamiféle Góliáttal, egy olyan szörnyeteggel állunk szemben, amelyet a pénz, a profit táplál vagy mozgat, a háttérben egy olyan léptékű társadalmi átalakulással, ami példátlan az emberiség eddigi történetében" – foglalta össze európai körútjának tapasztalatait **Michael O'Brien kanadai katolikus író.**

Michael O'Brien az elmúlt hónapokban Lengyelországban, Olaszországban, Horvátországban és Svédországban tartott bioetikai témájú előadásokat és adott számos interjút. Tapasztalatait egy ontariói életvédő konferencián tartott előadásában foglalta össze.

„Akikkel találkoztam, valamennyien az élet kultúráját próbálják valamiképpen életre kelteni, építeni. Valamennyien érzékelik, miféle harcról van szó. Különböző nyelveken mindannyian ugyanazt fogalmazták meg. Dióhéjban: élet-halál harc folyik az erkölcsi relativizmus diktatúrája ellen. E küzdelem elsősorban a törvényhozásban, az élet különböző fázisainak védelmében zajlik, de a kultúra minden szintjén jelen van" – fogalmazott.

A **zavart a média kelti**, amely korunk legfőbb tudatformálója – mutatott rá. *„Amerre csak jártam, az apostoli lelkületű egyháziak és világiak mindenütt elsősorban a filmek, a televízió és az internet példátlan hatalma miatt aggódnak, amivel a kereszténységnek eddig sohasem kellett ilyen léptékben szembesülniük."*

Jó volt látni – tette hozzá –, hogy mindenütt születnek új kezdeményezések ezzel kapcsolatban.

„Ahogy említettem az előbb, akikkel csak beszéltem, mindannyian úgy érzékelik, hogy valamiféle Góliáttal, egy olyan szörnyeteggel állunk szemben, amelyet a pénz, a profit táplál vagy mozgat, a háttérben egy olyan léptékű társadalmi átalakulással, ami példátlan az emberiség eddigi történetében. Amit látunk, nem más, mint módszeres lebontása annak a hatalmas gazdagságnak, amit a kereszténység adott a nyugati civilizációnak."

O'Brien megállapította: a konzumkultúra, a fogyasztás kultúrája a materializmus új arca, amely alattomosabban emészti a hitéletet, mint a nyílt diktatúrák: *„A konzumizmus szörnyeteg, amely felfalja a Nyugatot. Az új világ kibontakozása pedig messze több, mint politikai vagy kulturális forradalom; távolabbra és mélyebbre tekintve felismerjük, hogy a fogyasztói materializmus különféle megnyilvánulásai mögött szellemi harc húzódik meg."*

A szerző elmondta, hogy Olaszországban a nyolcvanas éveiben járó, jeles katolikus íróval, **Eugenio Cortival** is találkozott. Beszélgetésük végén O'Brien megkérdezte, milyen tanácsot adna neki. Corti „felém hajolt, megfogta a kezemet, és jelentőségteljesen azt mondta: 'Háború zajlik. **Háborúban vagyunk** és leszünk is az idő végezetéig. **Ragaszkodjék Jézushoz mindenben**, ami történni fog!'"

O'Brien előadásában hangsúlyozta: *„Bármely küzdőtérre kerülünk, soha ne feledjük, hogy ellenségeink láthatatlanok: azok, akiket Szent Pál a sötétség fejedelmeinek és hatalmasságainak nevez: 'Nem annyira a vér és a test ellen kell küzdenünk, hanem a fejedelemségek és hatalmasságok, ennek a sötét világnak kormányzói és az égi magasságoknak gonosz szellemei ellen' (Ef 6,12). – Aki az élet evangéliumát hirdeti, előbb-utóbb szembekerül a láthatatlan ellenséggel, a sátánnal."*

Joggal háborodunk fel – folytatta –, amikor azt látjuk, hogy a szörnyeteg népeket és megszámlálha-

tatlan emberi életet fal fel, vagy újabb darabokat próbál kiszaggatni az egyház testéből. Mégis hiba volna, ha haragos indulattal közelednénk azokhoz az emberekhez, akik csupán végrehajtói a sátáni tervnek. Bár szavaik és tetteik ocsmányak, legtöbb esetben maguk is becsapottak. Fontos, hogy higgadtan reagáljunk, imádkozva, erős hittel álljunk ellen.

„A nyugati világ e végső korszakában valamiféle napfogyatkozást, elsötétülést, hanyatlást, tömeges hitehagyást tapasztalunk, de ugyanakkor a remény rendkívüli, új felfakadásának, egy új tavasznak is tanúi vagyunk, amely már megkezdődött a sötétség közepette. Félelmetes végső csaták jönnek, talán a történelem legszörnyűbb küzdelmei, amelyek sok áldozatot fognak követelni. Fontos, hogy megláttassuk az emberekkel, miféle harc ez; igyekezzünk csökkenteni az áldozatok számát és tenni azért, hogy minél több örök életű ember szülessen a világra. De ne feledjük: az igazi, örök távlat, az igazság távlata az, hogy az Úr már győzött. A harc az Úré, aki mindig kicsinyek és gyengék által zavarta össze az ellenség erőit. Súlyos csaták közelednek, de a háborút megnyertük" – idézi Michael O'Brient a LifeSiteNews.

Magyar Kurír

Jézus üzenete – Vassulán keresztül

Jöjjetek, és gondolkozzatok mindazon, amit nektek adok. Jöjjetek, és fontoljátok meg kívánságaimat! Keressetek engem, szomjazzatok rám! Jöjjetek, és elmélkedjetek mindazon, amit nektek adtam és fogadjátok szívetekbe Szavaimat! Azt akarom, hogy mindazt lendületesen megvalósítsátok és megbecsüljétek, amit nektek adtam.

Ó, szeretett gyermekeim… ha tudnátok, menynyire megsebzi Szent Szívemet, ha valaki közületek halogatja kérésem teljesítését… ha tudnátok, hogy mit kínáltam fel nektek és most mit kínálok, örömötök teljes lenne. Dicsérjetek engem, Szabadítótokat egész nap és egész éjjel! Dicsérjetek engem, mivel saját kezemből tápláltalak benneteket. (…)

Engedelmesen **fogadjátok el tanításomat és kívánságaimat**, amelyeket mint magokat belétek ültettem. Tegyétek meg, amit én, a ti Szabadítótok kérek, és ne csupán hallgassátok üzeneteimet, mert ezzel becsapjátok magatokat. Szeretteim, akiket Szívem szeret, bizony mondom, hogy szívből fakadó imát kérek tőletek. Azt kérem, hogy imádkozzatok minden püspökért és papért. Azt kérem, hogy figyeljetek mindazok tanítására, akik engem képviselnek!

Azt kérem, hogy böjtöljetek és tartsatok bűnbánatot! Azt kívánom, hogy olyan gyakran **vegyétek magatokhoz Oltáriszentségemet**, amilyen gyakran csak tudjátok!

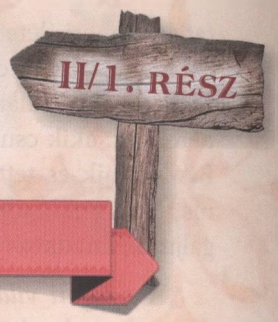
Azt kérem, hogy **havonta legalább egyszer gyónjatok**! Azt kérem, hogy mindennap olvassatok el egy részt a Szentírásból!

Azt kérem, hogy **áldozatot hozva** nyújtsatok elégtételt másokért! Azt kérem, hogy **imádkozzátok a rózsafüzért**, ha lehetséges mind a hármat. Az a célom, hogy visszavezesselek benneteket az istenségre [szerk. megj.: az isteni életre], hogy szentül éljetek, mivel én Szent vagyok. Ezek az én alapigazságaim. Azt kívánom, hogy **naponta adjátok át magatokat** nekem! A szeretet Forrása vagyok, és mindannyian meríthettek Szívemből, hogy továbbadjátok ezt a szeretetet.

Azt is kérem, hogy tanuljátok meg, hogyan kell engem imádni és állandóan **jelenlétemben élni**. Jelenlétem is misztérium. Mindenkor emlékeznetek kellene arra, hogy SOHASEM vagytok egyedül, mindig veletek vagyok. Jussatok el a tökéletességre… hadd virágozzék ki újból ez a kiszáradt föld! Nem kérek tőletek olyan dolgokat, amit nem ismertek, olyat sem, ami meghaladja képességeteket. Azt kérem tőletek, ami szent. Ami az enyém, az szent, a Testem Szent. Ezért jöjjetek, és egyétek Testemet és igyátok Véremet, mert nem fordulok el attól, aki hozzám jön. Én vagyok az élet Kenyere.

Imádkozzatok, hogy az ördög meg ne tévesszen titeket! Ne engedjétek, hogy szemem könnybe lábadjon a szomorúságtól. Hirdessétek szeretetemet házatok tetejéről! Hirdessétek, hogy szeretetem ízletesebb a bornál. Emlékeztetni foglak arra, hogy mindannyiatoknak van Atyja a mennyben, aki végtelenül szeret benneteket, és Neve olyan, mint a Belőle csorduló mirha, amellyel felken és megáld benneteket. Az Ő Neve: Szeretet. Megáldalak benneteket. Homlokotokon hagyom szeretetem leheletét. A Szeretet szeret benneteket, és mindennap veletek van. Legyetek egy! ■

VI. Pál Pápa hitvallása

Hiszünk az egy Istenben, az Atya, Fiú és Szentlélekben. Ő teremtette a látható dolgokat, és ezt a világot is, amelyben élünk. És ő teremtette a láthatatlan valóságokat, ahová tartoznak a tiszta szellemek, akiket angyaloknak hívunk. Ő teremti minden egyes ember szellemi, halhatatlan lelkét.

Hiszünk az egy Istenben, aki teljességgel egy az ő legszentebb lényegében és minden más tökéletességében: mindenhatóságában, mindentudásában, gondviselésében, akaratában és szeretetében. Ő az, „Aki van" – miként Mózesnek kinyilatkoztatta. És ő maga a Szeretet – ahogyan János apostol tanította. Ez a két név: Létezés és Szeretet – fejezi ki legjobban az ő valóságát. Ezt a valóságot nyilvánította ki nekünk ő, aki megközelíthetetlen világosságban lakozik, és akinek neve mindenekfölött van, felülmúl minden dolgot és minden értelmet. Az egy Isten képes arra, hogy önmagát igazán és teljesen megismertesse velünk.

Isten kinyilatkoztatja nekünk magát mint Atyát, Fiút és Szentlelket, akinek örök életében részesülünk a kegyelem által: e földön a hit homályában, halálunk után pedig örök világosságban. A három isteni Személy, akiknek mindegyike ugyanaz az isteni Lényeg, egymáshoz való örök kapcsolatban alkotja a szentséges Isten legbelső életét, mely végtelenül felülmúl mindent, amit emberi elme megérteni képes volna. Hálát adunk ezért az Isten jóságának, hogy velünk együtt annyi más hívő ember is tanúságot tesz az egy Istenről/ ha nem is ismeri a Szentháromság titkát.

Hiszünk tehát az Atyaistenben, akitől öröktől fogva születik a Fiú. Hiszünk a Szentlélekben, a teremtetlen Személyben, aki az Atyától és a Fiútól, mint az Ő örök Szeretetük származik, így a három isteni Személyben, kik egyaránt Öröktől fogva valók és egyenlők, túlárad és megvalósul a teljességgel egy Isten élete és boldogsága. A legmagasztosabb módon és a legnagyobb dicsőségére Annak, aki van, és aki nem teremtmény, így tehát a Háromságban az egységet és az egységben a Háromságot imádjuk.

Hiszünk a mi Urunk Jézus Krisztusban, az Isten Fiában. Ő az örök Ige, aki az Atyától öröktől fogva születik, és aki az Atyával egylényegű („homoúziosz tó Patri"). Minden Őáltala lett. Ő megtestesült a Szentlélek erejéből Szűz Máriától és emberré lett. Istensége szerint az Atyával egyenlő, embersége szerint kisebb az Atyánál. Egy személyben van meg benne a két természet (isteni és emberi), összekeveredés nélkül. Ő miköztünk lakozott, telve kegyelemmel és igazsággal.

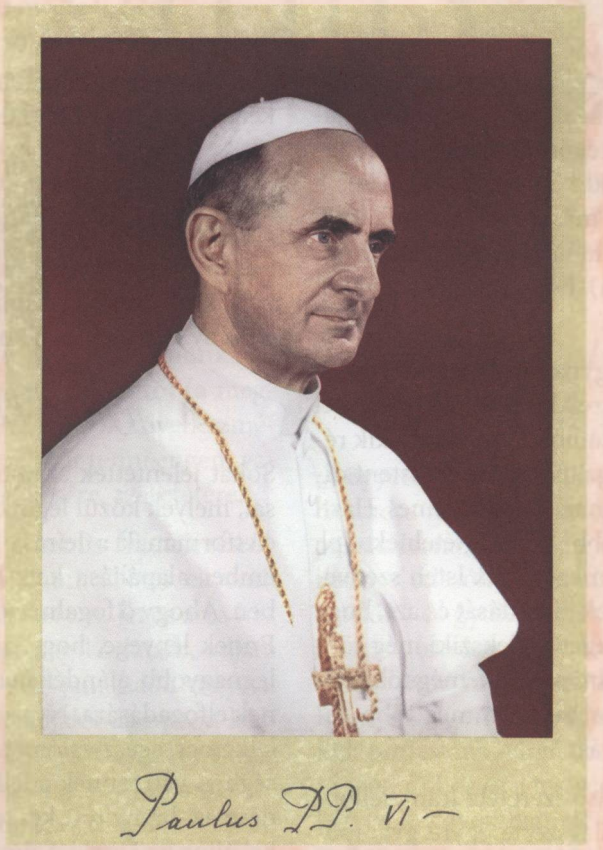
Jézus Krisztus meghirdette és megalapította az Isten országát, és megismertette velünk az Atyát. Parancsot adott nekünk, hogy szeressük egymást, amint Ő szeretett minket. Megtanított minket az evangéliumi boldogságok útjára: hogy éljünk a szegénység szellemében, legyünk szelídek, viseljük el türelemmel a szenvedéseket, áhítsuk az igazságot, legyünk irgalmasok, tisztaszívűek, békességesek, és viseljük el az igazságért az üldözést.

Jézus szenvedett Poncius Pilátus alatt: Ő, az Isten Báránya, magára vette a világ bűneit, a keresztfára szögezve meghalt értünk, hogy vére váltságán szerezze meg a mi megváltásunkat. Eltemették, de harmadnapra saját erejéből föltámadt. Föltámadásával bennünket is fölemelt, hogy az isteni életnek, vagyis a kegyelemnek részesei legyünk.

Fölment a mennybe, de újra eljön majd megítélni élőket és holtakat, mindenkit érdemei szerint. Az örök életre kerülnek azok, akikben Isten szeretete és jósága visszhangra talált, míg a soha el nem múló örök tűzre jutnak azok, akik ezt a szeretetet és jóságot életük utolsó pillanatáig visszautasították. Az ő országának soha nem lesz vége.

Hiszünk a Szentlélekben, Urunkban és Éltetőnkben, akit az Atyával és a Fiúval együtt imádunk és dicsőítünk. Ő szólt a próféták szavával, őt küldte el nekünk Krisztus az ő feltámadása és az Atyához való felmenetele után. Az Egyházat a Szentlélek világosítja meg, élteti, őrzi és kormányozza; tagjait pedig megtisztítja, hogy ne álljanak ellen a kegyelem ihletésének. Az ember, ha Krisztus alázatát követi, a Szentléleknek a lélek bensejéig hatoló működése erejével tökéletessé válhat, miként a mennyei Atya tökéletes.

Hisszük, hogy a boldogságos, mindenkor szűz Mária a megtestesült Igének, Istenünknek és Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak édesanyja. Fiának érdemeire való tekintettel kiválóbb módon részesült a megváltásban, mentes volt az áteredő bűn minden foltjától, és messze minden más teremtmény fölött részesült a kegyelemben. A boldogságos, szeplőtelen szűz Máriát, akit szoros és felbonthatatlan kötelék kapcsol a megtestesülés és megváltás misztériumához, földi életének befejezése után Isten testével és lelkével fölvette a mennyei dicsőségbe. A halálból feltámadott Fiához hasonulva, előre jelzi az igazak eljövendő boldogságát. Hisszük, hogy Isten szentséges Anyja, az új Éva, anyja az Egyháznak is: anyai gondoskodással törődik Krisztus Testének tagjaival, közreműködik abban, hogy a megváltott emberek elnyerjék és növeljék lelkűkben az isteni életet.

Hisszük, hogy Ádámban mindannyian elbuktunk. Ez az oka annak, hogy a mindannyiunkban közös emberi természet az őáltala elkövetett eredeti bűn következtében megromlott állapotba került. A mostani állapot nem azonos azzal, amelyben ősszüleink éltek, amikor a szentségben és igazságban megalkotva az ember még nem ismerte a rosszat és a halált. Így tehát a bukott emberi természet elveszítette azt a kegyelmet, mely azelőtt ékesítette, természetes képességeiben is megsérült, a halál uralma alá került. Ezt a bukott természetet örökli minden ember, és éppen ezért minden ember bűnben születik a világra. A Tridenti Zsinat tanítása alapján valljuk, hogy az áteredő bűn magával az emberi természettel öröklődik tovább, nem pedig utánzás útján; ennélfogva mindenkinek sajátja.

Hisszük, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus a kereszt áldozatával megváltott bennünket az áteredő bűntől és minden személyes bűnünktől. Ezért igaz az Apostol szava: „Ahol eláradt a bűn, ott túláradt a kegyelem." Hittel valljuk, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztus a keresztséget rendelte a bűnök bocsánatára. A keresztség a gyermekeknek is kiszolgáltatható, akiknek személyes bűnük még nincs, így is nélkülözik azonban születésükkor a természetfeletti kegyelmet, de a keresztségben újjászületnek vízből és Szentlélekből Jézus Krisztus isteni életére.

Hiszünk az egy, szent, egyetemes és apostoli Egyházban, amelyet Jézus Krisztus Péterre, a Sziklára épített. Az Egyház Krisztus Titokzatos Teste: látható társaság hierarchikus szervezettel, de ugyanakkor lelki közösség is. A földi Egyház az Isten népe, mely vándorúton van itt a földön. De ugyanezt az Egyházat égi adományok gazdagítják, ő az Isten-ország csírája és kezdete, amelyben minden korok embere számára folytatódik a megváltás műve és fájdalma, és minden erejéből a tökéletes beteljesülést áhítja, mely az idők végezetén a mennyei dicsőségben valósul meg.

Jézus Krisztus a szentségek közvetítésével, amelyekből az ő teljessége árad, alakítja Egyházát. E szentségek által lesznek Krisztus Titokzatos Testének tagjai az Ő halálának és feltámadásának részeseivé a Szentlélek közreműködésével, aki az Egyház életének és tevékenységének képességét adja.

Az Egyház szent, még ha bűnösök is tartoznak hozzá. Azért szent, mert élete a kegyelem élete. E kegyelem erejéből szentelődnek meg tagjai, ha táplálják magukat vele. Ha elutasítják maguktól e forrást, bűnökbe és gyarlóságokba esnek, amelyek megakadályozzák, hogy a szentségben tündököljenek. Ezek a bűnök megszomorítják az Egyházat, s ő bűnbánatot is tart a vétkekért, amelyekből Krisztus vére árán és a Szentlélek ajándékából hatalma van gyermekeit kiemelni.

PAULUS PP. VI.
(Paul Poupard: A katolikus hit;
fordította: Török József;
kiadó: Szent István Társulat)

Folytatjuk...

Személyes beszámoló és tanúságtétel

a MEHR (TÖBBET) imakonferenciáról

II/1. rész

Immár 8. alkalommal rendezte meg az augsburgi Imádság Háza éves imakonferenciáját 2015. január 3-6. között, melyen rekordot döntött a résztvevők száma. Mintegy 4500 keresztény jött össze a katolikus közösségekből és más felekezetekből, több tucat országból, több kontinensről (Magyarországról kb 100-an voltunk jelen), hogy együtt dicsőítsék Istent imáikkal, énekeikkel.

Tízezren követték a négynapos eseménysorozatot a világhálón, további ezrek kísérték figyelemmel TV-n és az osztrák Mária Rádión keresztül. Akik részesei lehettek ennek a reggeltől késő estig Istent dicsőítő csodálatos programnak, Dr. Johannes Hartl teológus előadásainak, több tanúságtételnek (pl. Karl Wallner Ocist.), azok megérezték Isten szenvedélyes szeretetét, a Szentlélek kiáradását és azt, hogy az Úr napjainkban valami újat cselekszik: még többet (MEHR = több) akar adni nekünk, még több kegyelmet és még több lelki ajándékot, még több karizmát és még több meghívást.

Felszítja a vágyat az Ő első szeretete iránt, fellobbantja Szentlelke tüzét a világszerte egyre gyarapodó számban létrejövő imádság házaiban, ahol szünet nélkül, a hét minden órájában (innen a 24/7 elnevezés), 365 napon át folyik az imádság, mint egykor Dávid sátorában (vö. 2Sám 6 és 1Krón 13,15,16). Isten újjá akarja építeni ezt a leomlott sátrat, ki akarja árasztani ránk az irgalom és az imádság lelkét: *„Ezután majd visszatérek, és felállítom Dávidnak leomlott hajlékát, kijavítom falainak repedéseit, és ami romba dőlt, megújítom, hogy keresse az Urat a többi ember és minden nép, amely segítségül hívta nevemet – így szól az Úr, és meg is teszi azt”* (ApCsel 15,16-18).

A Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulásban többen, különböző közösségekből különböző időpontokban már évekkel ezelőtt kaptak erről prófétiákat, látomásban képeket, szentírási igéket, így mára már sokan meg vagyunk győződve arról, hogy az Úr valóban valami újat készít egészen személyesen mindannyiunk életében, közösségeinkben itt Magyarországon, az Ő Egyházában, Európában és a keresztények között az egész világon.

Az alábbiakban elmondom, mely témák, gondolatok voltak a konferencián elhangzott tanításokból azok, amelyek engem különösen megérintettek és leírom, milyen indíttatásokat, ösztönzéseket kaptam a Szentlélektől azalatt a néhány nap alatt és a konferencia után közvetlenül.

A „nyitott kéz” magatartása

Sokat jelentettek számomra Johannes Hartl tanításai, melyek közül leginkább annak a magatartásnak, életformának a leírása tetszett, amely a keresztény ember alapállása kell, hogy legyen Istennel szemben. Ahogy ő fogalmazott: a „nyitott kéz” életstílusa. Ennek lényege, hogy mindig készen álljak az Atya legnagyobb ajándékának, feltétel nélküli szeretetének elfogadására. Nyissam meg az Úr előtt szívemet, lelkemet, egész valómat. S mivel a test és a lélek egységben van, ennek a lelki nyíltságnak testi kifejeződése az, ha nyitott kézzel, ég felé fordított tenyerekkel állok az Úr elé. Szimbolikus kifejezése ez egyben az Istenre figyelésnek, az éberségnek, a készenlétnek és a figyelemnek is, mellyel az Úrra tekintek (*„Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád”* – 1Sám 3,9).

Másrészt csak akkor válik lehetségessé számomra Istentől bármit is elfogadnom, ha előbb már fogadó-képessé váltam. Ha üressé tettem a szívem és kezem, ha elengedtem mindazt, amit korábban görcsösen markoltam, ha lemondtam mindarról, amihez eddig ragaszkodtam.

Ehhez pedig a saját önzésem lebontása szükséges. Az egóm nem a valós, az Istentől öröktől fogva elképzelt énem, hanem egy önmagamról alkotott idealizált énkép, a mások és a világ elvárásaiból kialakított énem. Az önvédelemből kialakított Hamis Én. Isten azt várja tőlem, hogy ne az egóm szerint éljek, hanem a valós, Igaz Énem szerint; ne önmagamat valósítsam meg (ezt már megtette Ő, amikor

megteremtett engem), hanem fedezzem fel a szívem és lelkem mélyén, kinek is képzelt el engem Ő öröktől fogva. Bár tudtam eddig is, de most Isten különleges erővel mutatta meg számomra, mennyire az egóm szerint élek. Mennyire a görcsös ragaszkodás, az önzés rabja vagyok, miközben Ő az elengedés szabadságával szeretne megajándékozni engem!

Éppen ez a legnehezebben megtehető lépés az Isten felé vezető úton: az egó összetörése, lebontása, az **elengedés mozdulata**. A hit bátor és bizalomteljes „ugrása" az Atya ölelő karjaiba. Ez az, amit soha nem tudtam a maga teljességében igazán őszintén megtenni, mert a kevélységem, az önzésem, a hiúságom és a gőgöm nem engedte. Az egóm mintegy elbarikádozta önmagát Isten előtt, bezárt öntetszelgő énem börtönébe. Most megéreztem Isten kétirányú szabadító munkáját: egyrészt szabadítani akar engem valami**től** (a megkötözöttségeimtől, a bűneimtől és azok következményeitől), ugyanakkor szabaddá akar tenni engem valami*re*: **az Ő imádására**, dicsőítésére, szeretetére.

Le kell mondanom arról a hamis feltételezésről, hogy mindaz jó (és csak az jó!), amit ÉN teszek, amit ÉN döntök el, ami felé ÉN törekszem. Jézus arra hív, hogy lépjek túl az önközpontúság korlátain, adjam fel saját próbálkozásaimat és hagyjam, hadd vegye át Ő az irányítást az életemben. Álljak oda nyitott kézzel színe elé, emeljem fel a kezeimet és adjam meg magam – „kapituláljak" Előtte –, ahogy Johannes fogalmazott. Önmagam kapitulációjával, Isten előtti teljes és őszinte kitárulkozással, önfeladással tudom csak elérni, hogy akaratom Isten akaratába simuljon, s így Ő végre kezébe vehesse az életemet. Lássam be, hogy az egó szerinti élet kudarcra van ítélve, mert illúzióra épül, nem „Isten realitására" (vö. *„Vessétek le a korábbi életmód szerint való régi embert, aki romlásba rohan a megtévesztő kívánságok miatt"* – Ef 4,22).

Az, hogy „levessük a régi embert és magunkra öltsük az újat", bizony **radikális döntést igényel**. Ilyen radikális döntés az imádkozó emberré, az imamisszionáriussá válás, amire – úgy érzem – sokunkat meghívott Krisztus ezen az imakonferencián. Jó volt a minap mások tanúságtételét is hallani azok közül, akik ott voltak Augsburgban: ők is azt érezték, hogy Isten most különösen nagy erővel hívja azokat a testvéreket, akik nyitott kézzel Isten elé állva egészen odaszánják magukat az Ő szolgálatára, olyan fiatalokat, akiknek fontosabb ez a szolgálat, mint az evilági karrier és egzisztenciális biztonság. Ilyen lelkes fiatalok alkotják az augsburgi imádság háza csapatát is. Ők már megérezték és megértették, hogy az Istennek átadott életben nincs már helye az egónak.

Meghívás a kiengesztelődésre és az egységre

„Legyetek egyek Krisztusban!" Szintén többünknek adta meg az Úr az egység, az ökumené megtapasztalásának kegyelmét. Az egyik dicsőítés alatt Johannes felszólított minket, hogy különböző nemzetekből és gyülekezetekből alkossunk kis „ad hoc" imacsoportokat és így imádkozzunk egymásért. Felemelő volt megélnem a Krisztusban megvalósuló egységet, amikor három német testvérrel – egyikük protestáns – imádkozhattam együtt. Megrendítő volt, mikor ez a testvér azért imádkozott, hogy ne legyen a szívemben előítélet a nem katolikusokkal szemben, majd bocsánatot kért a magyar nemzettől a német nép nevében mindazokért a fájdalmakért, melyeket a második világháborúban elkövetett bűnökkel okoztak. Átéreztem annak a misztériumát, hogy az együtt végzett imádságban közösségben vagyunk Jézussal, beállunk a szentek közösségébe – a földön zarándokló Anyaszentegyház tagjaiként, de az Egyházon kívül is, az egyetemes testvériségben. Mert az „Ővele, Őbenne és Őáltala" mondott ima egyetemes és ezáltal mindnyájan találkozunk Őbenne – ahogy ezt Jézus maga kívánta: *„Legyenek mindnyájan egy"* (Jn 17,21). Urunk leghőbb vágya, hogy második eljövetele előtt mindannyian visszatérjünk az Atya házába a testvériség és a kiengesztelődés jegyében.

Smikál György

Folytatjuk...

IMA-SÉTA

a közbenjárás egyik módja vagy a mentő szeretet aktivitása

Boston városában az egyik évben 75 gyilkosság történt. Ezért úgy döntött az imacsoportunk, hogy elmegyünk minden helyszínre, ahol gyilkosságok történtek és imádkozunk azokért, akik meghaltak, a családokért, akiket ez érintett, de azokért is, akik a gyilkosságokat elkövették. 75 helyszínre sétáltunk el. A következő évben lecsökkent a gyilkosságok száma 30-ra. Örültünk, hogy a mi imánk is közreműködött a gyilkosságok számának csökkenésében.

A városban élők megérezték Isten hatalmát. Az imaséta közelebb vitt bennünket is az ott élők szükségleteihez.

Séta közben közelebb kerülsz a problémákhoz. Látod a gondokat az ott élők arcán. Imaséta közben meg lehet ismerni a szenvedélybetegeket az arcukról. Az Úr egyfajta nyomot hagy bennünk ezekről a szenvedő arcokról és a séta után is imádkozni fogunk ezekért az emberekért. Az Úr azt is megmutatja, hogy járjunk közben ezekért az emberekért.

Álljunk meg séta közben és áldjuk meg a házakat, épületeket, az ott élőket és benne dolgozókat. Álljunk meg a különböző templomok, gyülekezetek imahelyei mellett, hogy az Úr áldja meg az embereket, hogy hűségesek tudjanak maradni az Úrral való szövetséghez és a hithez. Imádkozzunk az egységért, hiszen mindenhol vannak belső harcok.

Ha gyalog kell mennünk valahová, imasétává nyilváníthatjuk azt az utat is. Ha többen vagyunk és tudunk valamit egy épület lakóiról, megállhatunk egy pillanatra és megoszthatjuk a többiekkel, hogy miért kérünk áldást – lakik itt egy beteg, egy gyermekét egyedül nevelő anya, vagy itt lakik egy magas beosztású városi tisztségviselő, aki ezért és ezért felel, stb.

A világban ma sokfelé tüntetéseket szerveznek. (Nálunk is.) Ezek a megmozdulások indulatokat, gyűlöletet, gyilkos ösztönöket szabadítanak fel. Mi keresztények a jó szándékával, Isten áldását kérve, a szeretet kiáradásáért könyörögve járjuk a várost. Hisszük, hogy ennek nagyobb eredménye lesz, több gyümölcsöt fog teremni.

Ima és séta közben legyen nyitva a szemünk. Figyeljük az embereket, kérjünk áldást rájuk, hogy gondjaik megoldódjanak. Ne csak a város megtéréséért imádkozzunk, hanem akiket látunk a buszmegállóban, a boltban, akikkel csak találkozunk.

Alkalmazhatunk „irányított imát" is, saját magunk irányításával. „Jöjjön el a Te országod – ebben az utcába-házba", vagy mondhatjuk kiegészítésképpen azt is, hogy: „Legyen meg a Te akaratod a 14. számú épületben is."

Imádkozzál azokért, akik ugyanazon a buszon utaznak, mint te, akiknek a gyerekei ugyanabba az iskolába járnak, mint a te gyerekeid és akik ebben a kórházban vannak vagy dolgoznak.

A rózsafüzér titkai között is kérhetjük, hogy: ***„Uram, küldjél egy angyalt ebbe a házba!"***

Imádkozzunk szomszédainkért, kérjünk áldást az alattunk és fölöttünk lakókra, nyilvánítsuk azt a területet az Úr országának.

Imádkozzunk mindennap úgy, hogy senki se tudjon róla itt a földön, csak a Mennyben, és az Úr válaszolni fog imánkra!

Linn atya

A szent áldozás hatása a lélekre

A szent áldozás úgy testünknek, mint lelkünknek nagy hasznára van. *„Az isteni Fölség nem fizeti rosszul a szállást, ahol őt szívesen fogadták”* (Szent Alfonz).

A szent áldozás hatása hasonlít a kenyér és bor hatásához (Aquinói Szent Tamás).

A kenyér és bor (a testi táplálék):

1. legbensőbben eggyé válik a testtel,
2. éltet és növel minket,
3. eltünteti a fáradtságot és gyengeséget, erőt kölcsönöz a testnek,
4. bizonyos kellemes érzést ad és
5. közvetve a lélekre is hatással van (egészséges testben van az egészséges lélek).

Hasonló hatása van a szent áldozásnak.

1. A szent áldozás legbensőbben egyesít Krisztus Urunkkal

Krisztus Urunk ugyanis azt mondja: *„Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, énbennem lakik és én őbenne”* (Jn 6,57).

A szent áldozásban lelki eljegyzés történik. Az eljegyzésnél a vőlegény mennyasszonyát saját magához emeli föl; a fejedelem fejedelmi, a király királyi méltóságába. Éppen úgy a lélek a szent áldozás alkalmával az ő alacsony és megvetett állapotából kiemelkedik és Krisztus jegyesévé lesz.

A szent áldozás egyszersmind a megtestesülés folytatása. Megtestesülésekor Krisztus Urunk egyesült az emberiséggel általában, a szent áldozásban egyesül minden emberrel külön. *„Mint két összeolvasztott viasz egyesül, úgy egyesül velünk Krisztus Urunk a szent áldozásban. Ő bennünk van és mi őbenne.”* (Jeruzsálemi Szent Cirill)

A szent áldozásban Jézus Krisztus természetét öltjük magunkra. *„Aki Krisztust gyakran veszi, magához, az mintegy Krisztussá változik át”* (Szent Ágoston).

Krisztus Urunk a szent áldozásban természetünket sajátjává alakítja éppen úgy, mint a kovász a nagy mennyiségű lisztet átalakítja. *„Testünk bizonyos tekintetben az ő testévé és vérünk bizonyos tekintetben az ő vérévé lesz”* (Szent Ciprián). Ebben különbözik a szent áldozás a testi eledeltől. A testi eledel gyöngébb a mi természetünknél, azért átalakul ebben. Az áldozás erősebb a mi természetünknél, azért magává alakítja ezt (Szent Ágoston). Természetünket a szent áldozás megnemesíti éppen úgy, mint a vad fát a beléje oltott nemes ág (Aquinói Szent Tamás).

A szent áldozás egymással is egyesít bennünket. Általa az összes katolikusok egy testté lesznek. Szent Pál szerint: *„Egy test vagyunk sokan, mindnyájan, kik az egy kenyérben részesülünk”* (1Kor 10,17).

A szentatyák azért a szent áldozást a hívek kölcsönös egyesülésének nevezik Krisztusban, Krisztussal és egymással (Communis unió = Communio).

Azért nevezik azt egyszersmind: *„az egység jelének, a szeretet kötelékének, a béke és egyetértés jelképének”* (Trid 13,7).

2. A szent áldozás felvilágosítja az értelmet és megerősíti az akaratot

Minden szent áldozásban új segítő kegyelmeket nyerünk, vagyis az értelem felvilágosítását és akaratunk megerősítését. Amint a fölkelő nap eloszlatja a sötétséget és világosságot támaszt, éppen úgy tesz a szent áldozás. Azért gyújtanak minden áldoztatás alkalmával gyertyát.

Figyelemre méltó, amit az Emmauszba menő két tanítványról mond a Szentírás: *„Mikor a kenyeret megszegte, megnyíltak a szemeik"* (Lk 24,31). A szent áldozás megerősít, mint a kenyér, amit az angyal a Jezabel királynétól üldözött Illésnek a pusztába hozott; ezen kenyérnek erejével ő 40 nap és 40 éjjel tartotta fenn magát és a Horeb hegyéig jutott.

A szent áldozás minket is megerősít a földi élet ezen vándorlásában, hogy a csábító világ támadásaitól megmenekülve szerencsésen eljussunk az Úr hegyéig. Azért a szent áldozás **erőt ad a kísértések legyőzésére és az erények gyakorlására**. *„A szent áldozás a félénk embereket oroszlánokká változtatja, azért remeg a pokol szelleme, valahányszor Krisztus vérétől pirosló ajkakat lát"* (Aranyszájú Szent János).

Mivel a szent áldozástól a lélek megerősödik, azért volt szokás az oltáriszentséget régen torony alakú házacskában (oltárszekrényben) őrizni, ez azt jelenti, hogy a szent áldozás az erősség tornya.

Akinek sok szenvedést és kellemetlenséget kell kiállania, az gyakran áldozzon, hogy erőssé váljon. Mivel az első kereszténeket gyakran üldözték, azért erősítették meg magukat gyakran a szent áldozással; ettől megerősödtek a vértanúhalálra (Szent Ciprián). Soha nem mentek a veszély felé az előtte való szent áldozás megerősítése nélkül (Szent Ciprián).

A nehéz kísértésekben is gyakran kell áldozni; a szent áldozás jobban visszatartja az öldöklő angyalt, mint az ő előképe, ti. a húsvéti báránynak az ajtófélfára hintett vére. *„Az áldozás megakadályozza a sátán hatalmát"* (Antiochiai Szent Ignác).

3. A szent áldozás fenntartja és növeli lelkünk életét

A szent áldozás életben tartja lelkünk életét éppen úgy, mint a kenyér és bor a testi életet. A szent áldozás ugyanis fenntartja bennünk a megszentelő kegyelmet, mely a lélek élete. Azért mondta Krisztus Urunk: *„Amint engem küldött az élő Atya és én az Atya által élek, úgy aki engem eszik, énáltalam él."* Azaz: Mennyei Atyám akaratából lettem emberré. Atyám nekem, mint embernek is az ő isteni életét adta. Azért aki testemet eszi, **isteni életet nyer**.

Krisztus Urunk szerint továbbá: *„Aki e kenyérből eszik, örökké él"* (Jn 6,50), vagyis az nem veszíti el lelkének életét, tehát nem esik halálos bűnbe. A szent áldozás a halálos bűnbe való visszaeséstől megmentő eszköz (Trid 13,2); a bűnnek ellenmérge (Antiochiai Szent Ignác).

A ritkán áldozó ember tehát könnyen halálos bűnbe esik. A gyakran áldozó ember a kegyelem állapotában marad. *„Gyakran járuljatok a szent áldozáshoz, mert ahol Isten van, ott Istennek ellensége nem tartózkodhat"* (Kupertinói Szent József). Azért mondta Krisztus Urunk: *„Én vagyok az élő **kenyér**, aki a mennyből szállottam alá"*, nem úgy, mint a manna a pusztában, melytől nem származott örök élet (Jn 6,41 és 49).

A szent áldozás továbbá növeli a megszentelő kegyelmet éppen úgy, mint a jó táplálék növeli a testi egészséget. Mivel a megszentelő kegyelem fokától függ a jövendő üdvösségünk nagysága, azért a szent áldozás egyszersmind üdvösségünk növelésére is szolgál. Azért mondta Krisztus Urunk Szent Gertrúdnak: *„Amint a világban jobban tisztelik azt, aki kétszer volt konzul annál, aki csak egyszer viselte ezen hivatalt: éppen úgy az örök életben nagyobb dicsőséget nyer az, aki gyakrabban járult a szent áldozáshoz."*

4. A szent áldozás gyöngíti gonosz vágyainkat és tisztít a bocsánatos bűnöktől

Az orvos erősítő táplálékot rendel a betegeknek, hogy erősödjenek. Éppen így a léleknek erősítő táplálékra van szüksége, mely képes annak gyöngéit eltávolítani és azt megerősíteni. *„A gyakran áldozó ember nem érez többé erős hajlamot magában a haragra, az irigységre, a kicsapongásra és más gonosz szenvedélyekre"* (Szent Bernát). A szent áldozás lehűti a gonosz vágyakozás tüzét éppen úgy, mint a hideg ital a belső forróságot. A választottak gabonája az és szüzeket (tiszta lelkeket) nevelő bora (Zak 9,12).

Aki ezen testet szereti, az saját testét nem fogja szeretni (Nazianzi Szent Gergely). – A szent áldozás ugyan megszabadít a bocsánatos bűnöktől, de nem a halálosaktól. Hasonló a tűzhöz, mely a szalmát és fát megemészti, azonban nem tudja megemészteni a követ és a vasat. A léleknek eledele és orvossága az; az eledel és orvosság használ ugyan a betegnek, de nem a halottnak. – Tehát ha valaki csak bocsánatos bűnt követett el, áldozhat akár naponként is.

5. A szent áldozás gyakran nagy vigasztalást szerez

A mannának olyan jó íze volt, mint a méznek. „*A szent áldozásnál az édességet saját forrásában ízleljük*" (Aquinói Szent Tamás). Az oltáriszentséggel való áldás előtt mondott imában ezen szentséget „*minden édességgel teljes kenyér*"-nek nevezzük (Bölcs 16,20). A szent áldozásnál a vigasz annál nagyobb, mennél nagyobb az áldozó odaadása, azonban ezen vigaszt az Isten gyakran még a szentektől is elvonta.

6. A szent áldozás megszenteli testünket s abban a jövendő dicsőséges feltámadásnak csíráját ülteti el

A szentatyák véleménye szerint a szent áldozás az ember testének oly fönséget és méltóságot kölcsönöz, hogy aki ezen isteni testet csak egyszer is magához vette, a test feltámadásában már szükségképen részesül.

Azért monda Krisztus Urunk: „*Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, örök élete vagyon és én feltámasztom őt az utolsó napon*" (Jn 6,55).

Krisztus Urunk teste a mi testünkbe a halhatatlanság csíráját helyezi (Alexandriai Szent Kelemen).

Az áldozás helyettesíti az élet fáját, mely a paradicsomban a testnek halhatatlanságot kölcsönzött.

A szent áldozásban az ideiglenes büntetéseink elengedését nyerjük az áhítat foka szerint (Aquinói Szent Tamás).

Ha már a betegség minden neme megszűnt azoknál, akik Jézus ruhájának csak szegélyét is érintették, mennyivel nagyobb a hatás nálunk, kik szerencsések vagyunk Jézust lelkünkbe fogadni (Aranyszájú Szent János).

Azért ajánlotta Bertran Szent Lajos (1580) a betegeknek a szent áldozást, mert ez gyakran testi egészséget is eszközöl.

Mindezen kegyelmeket csak az nyeri el, aki a szent áldozásra kellően előkészül és azt gyakran veszi magához.

Szalézi Szent Ferenc azt írja: „*Az Üdvözítőt helyesen fogadni úgy tanuljuk meg, ha gyakran fogadjuk őt, amint általában minden dologban a gyakorlat teszi a mestert.*"

Spirágó Ferenc

Szent Margit engesztelése

Az Egyház azért állítja lelki szemünk elé a szenteket, hogy istenszeretetük tündöklő például szolgáljon nekünk is földi életünkben. A jó Istent szerették egész szívükkel és lelkükkel, Istennek szentelték életüket, bármilyen hivatáskörbe is helyezte őket a Gondviselés.

Istennel egybeforrva éltek és úgy járták az élet ösvényét, hogy szinte csak lábuk hegyével érintették a sáros földet. Szívük-lelkük fent szárnyalt az egekben.

Mindegyik szent az erényeknek egész skáláját dolgozta ki lelkében. Az erényeket hősies fokban gyakorolták, de mégis volt a sok erény között egy kiemelkedő, amit különös módon szerettek, és aminek gyakorlására különös módon példát adtak.

Most kezdjük őt megérteni!

Engesztelő Szent Margitról mindig azt emelték ki, hogy milyen szigorú vezekléseket folytatott. Sokan nem értik, miért kell ezt hangsúlyozni? Sokan azt mondják: modern időket élünk, ma már nem kelt tetszést élete a lelkekben. Nem is értjük meg, ha nem tudjuk, hogy egész **életének tartalma** és értelme tulajdonképpen az **engesztelés volt**. Ha kiragadjuk életét abból a korból, amelyben élt, akkor nem lehet megérteni őt. Sajnos a mi viszonyaink ugyanolyanok lettek, mint amilyen az ő idejében volt. A XIII. század elején ugyanolyan **veszedelmek**, borzalmak fenyegették a nemzetet, **mint ma**. Ezért tudjuk őt ma jobban megérteni, mint a béke és jólét idején.

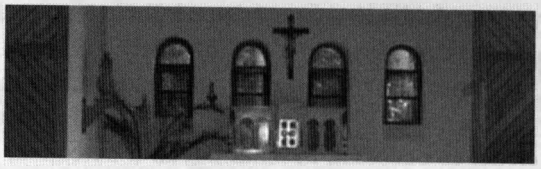
Erdey Ferenc

Máriabesnyői lelkigyakorlatok

2015. április 19-21.
(vasárnap vacsorától – kedd ebédig)
„Hogyan támasszuk föl halottakat? avagy az extravagáns hit működése"
Vezeti: **Cseh Péter Mihály atya**

2015. július 13-17.
(hétfő vacsorától – péntek ebédig)
Gyógyító lelkigyakorlat fiatalok számára 18-30 év közötti korosztály)
Vezeti: **Margaritha nővér**

2015. augusztus 16-19.
(vasárnap vacsorától – szerda ebédig)
Lelkigyakorlat minden korosztálynak
Vezeti: **Mijo Barada horvát karizmatikus**

Cím: **Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos Ház és Konferenciaközpont**
2100 Gödöllő-Máriabesnyő, Kapucinusok tere 3.
Tel: 28/420-176, 510-740; Tel/Fax: 28/510-742
Honlap: www.matersalvatoris.hu
E-mail: info@matersalvatoris.hu
Jelentkezési lap a www.matersalvatoris.hu oldalról letölthető.
Jelentkezés határideje: a lelkigyakorlat előtt két héttel bezárólag.

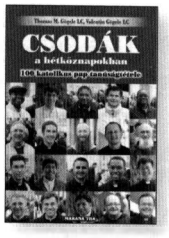
TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: A győzelmes hit öröme 3
Liégé: Dicsőség az emberek Megváltójának 4
Kirill pátriárka: A megosztottság mögött bűn van! 6
Bosnyák Kata: Imádság a háború első hónapjaiból, 1939-ből.....7
Magyar kurír: Élet-halál harc folyik az erkölcsi relativizmus diktatúrája ellen 8
Jézus üzenete – Vassulán keresztül 9
VI. Pál pápa hitvallása (II/1. rész) 10
Smikál György: Személyes beszámoló és tanúságtétel a MEHR (TÖBBET) imakonferenciáról (II/1.) .. 12
Linn atya: IMA-SÉTA a közbenjárás egyik módja vagy a mentő szeretet aktivitása 14
Spirágó Ferenc: A szent áldozás hatása a lélekre 15

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

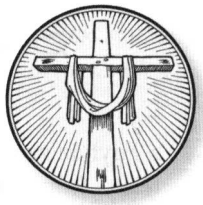
Szerkesztői üzenetek

- **Megjelent a Marana Tha sorozat újabb kötete: Thomas M. Gögele LC, Valentin Gögele LC: Csodák a hétköznapokban – 100 katolikus pap tanúságtétele** című könyve (ára: 1.500 Ft). Kapható az Emmausz Irodában és a katolikus könyvesboltokban.

- **Akik adójuk 1%-át** Alapítványunk céljaira szeretnék felajánlani (Marana Tha 2000 Alapítvány), szíveskedjenek feltüntetni a 19622309-2-43 adószámot. Köszönjük szépen!

Minden kedves olvasónknak áldott húsvéti ünnepeket kívánunk!

MARANA THA A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

Foto: Németh György – Horvátország

„Mi, mai keresztények a jó szándékával, Isten áldását kérve,
a szeretet kiáradásáért könyörögve
járjuk a várost.” (Linn)

Ára: 200.-Ft

Fotó: Németh György – Sáregres